

„Ne, ne; takoj mi moraš povedati. Zakaj torej ne moreš obljubiti?“

„Tvoja sem in tvoja bodem samo pod nekim pogojem ...“

„In kakšen je ta pogoj, ki ga mi staviš? Slavica, jaz te vzamem pod vsakim pogojem, — samo da bodeš moja. — Pod vsakim, pravim, in naj si bi bil še tako obteževalen za me!“

„Pod vsakim? Ne govori prehitro! Pa naj ti kar naravnost, odkrito povem: Krut, rada te imam, tako rada, kakor nobenega človeka ne na svetu. To moram priznati. Toda vedi, da sem jaz zopet — kristjana in da vzamem tebe le pod tem pogojem, če postaneš kristjan tudi ti.“

„Ti — kristjana!“ — —

(Dalje.)

JOŽ. BEKŠ:

OB NABORU.

1.

Aj devojke, aj devojke,
to goré vam rožna lica,
srca vzklikajo v bridkosti,
tožna vam je govorica,
ko pripenjate fantičem,
ki gredó po suknje bele —
rdeče šopke za spomin ...

2.

Rekel sem ji sredi polja:
— Kadar cesar me pokliče,
roženkravt mi svež pripravi,
da se fantič kaj postavi,
da mu vriska dobra volja ...

Zdaj je čas — a v tvojem vrtu
ptič noben še ne prepeva,
ob stezici sam podleseki
žalosten in nem sameva. —

Vonja nič od roženkravta,
tužno solnce nad oblaki;
vse po polju morje belo —
to smo žalostni vojaki! —

3.

Nič žalovanja, jokanja nič,
glejte, kak solnce je radovedno —
da bi uzrlo mojo predrago
včasih skoz medle oblake pokuka.

Moje deklet — poljana prostrana —
vseh je deklet najlepših deklet,
rožic mi dá od nedrij zelenih —
žlahtnih najbolj — za drugih deset ...

